

PROLOGAS

Jis dar kartą su malonumu žiūrinėjo ant stalo paskleistas nuotraukas. Už nugaros televizijos diktoriai monotoniškai skaitė žinias.

„Vikė... Vikė Stiuart.“

Jis pastėjo. O Dieve! kažkas šnibždomis ištare jos vardą. Širdis nusirito į kulnus, jis atsigrėžė. Iš ekrane rodomos nuotraukos šypsojosi ji, aštuoneerių mergaitė su švarple. Jis padidino garsą.

– ...Dentono policija sulaikė asmenį, siejamą su aštuonmetės Vikės Stiuart dingimu. Mergaitė prapuolė prieš devynias savaites, išėjusi iš pradinės mokyklos. Pasak Dentono kriminalinio poskyrio atstovo spaudai, minėtas asmuo, keturiasdešimtmetis vyras, su pareigūnais linkęs bendradarbiauti, kaltinimai jam kol kas nepateikti...

Ne itin kokybiškas televizinių rodomas mergaitės atvaizdas, išdidintas klasės fotografijos fragmentas, nė iš tolo neprilygo ant stalo paskleistiems nuotraukoms, kuriose buvo aiškiai matyti į objektyvą žiūrinčios Vikės siaubas.

Į laukujes duris kažkas pasibeldė. Jis susiraukė. Juk buvo jai prisakęs vaikščioti per kiemą. Jei kas nors pastebėtų...

Skubiai surinkęs nuotraukas padėjo jas į indaujos stalčių ir, užrakinęs šį, dar patikrino. Iš jaudulio jį net prakaitas išpylė. Patrynęs delnus į kelnes, atidarė duris.

– Regis, sušalai, – pasakė. – Eikš vidun, pakūriau židini. Kaipmat sušils.

Ji buvo septynerių, vos keliais mėnesiais jaunesnė už tą kitą mergaitę.

1

Šaltas sausio vėjas blaškė ant grandinės prie įvažiavimo į degalinę kabantį aprūdijusį skardos lakštą. UŽDARYTA. Nors degalinė neveikė gerus pusantrų metų, joje vis dar trenkė tepalais, dyzeliu ir troškiu kojų prakaitu – tikriau sakant, senomis padangomis. Aikštelėje, kur buvusios kolonėlės ženklinio betoniniai kvadratai, stovėjo du policijos automobiliai ir purvinas „Ford Sierra“. Prie jo, įsikandęs cigaretę, – ma juos bala, tuos perspėjimus: NERŪKYTI! – energingai trepeno kojomis kriminalistas inspektorius Džekas Frostas. Jis neabejojo tik tuščiai gaištą laiką. O juk vylėsi likusias pamainos valandas praleisias savo kabinete, prie visu pajėgumu šutinančio radiatoriaus, ramiai klastodamas išlaidų kvitus – į vyriausiąją valdybą išvykęs skyriaus viršininkas Maletas užklupti jo, rašalui ant neva prieš mėnesį išduotų degalinės popierėlių dar džiūstant, negalėjo. Paskui Frostas ketino patogiai išsidrėbti poilsio kambaryje ir pasižiūrėti bokso varžybų įrašą. Bet kur tau! Visi vakaro malonumai nuėjo velniui pauodegin, mat į nuovadą atsivilkto tasai menkysta Redžinaldas Todas ir prisipažino nužudęs Vikę Stiuart. Todas buvo smulkmė, tenkindavosi demonstruodamas savo organą vaikams ar mainais už saldinius apgraibomas, bet dabar tvirtino prisidirbęs rimtai – išprievartavęs ir nugalabijęs dingusia

laikomą aštuonerių mergaitę, lavoną paslėpęs ap-
leistoje degalinėje... Kur konkrečiai? Neprisime-
nās... buvę tamsu... galvoje jam susijaukė...

Tolumoje, už medžių rikiuotės, nė akimirkos
nenutildamas gaudė naujasis greitkelis, kaip tik ir
numarinęs šią kadaise gyvą degalinę. Dykvietė
virtusiam sklype buvo labai patogų išmesti nebe-
reikalingus čiužinius, sofas ar kitokį šlamštą.

Frosto stebimi konstebliai parito aikštele di-
džiulę padangą be protektoriaus. Šiaip jau derėjo
padėti jiems ieškoti, bet jis žinojo, kad visos pastan-
gos bergždžios. Tasai šunsnukis Todas buvo apgai-
lėtinas melagis, niektauza, pasinaudojęs proga atsi-
durti dėmesio centre. Frostas nusipurtė. Gal ir pri-
valėjo darbuotis petys petin su eiliniaisiais, bet sėdėti
šiltame automobilyje buvo maloniau. Vos įsėdus,
radijo ryšiu prabilo Operatyviojo valdymo centras:

– Inspektoriau, atvyko Vikės motina... nori pa-
sikalbėti su jumis.

Frostas atsiduso. Matyt, išgirdusi, kad Todas
prisipažino, moteriškė troško naujienų... gerų nau-
jienų. Nenustygstanti ponია Stiuart, tikras energi-
jos kamuolys, atkakliai ignoravo faktus, buvo įsi-
kalusi į galvą, kad jos dukrelė, nors dingusi jau
prieš devynias savaites, vieną dieną sveika gyva
grįš namo ir lyg niekur nieko paprašys arbatos.
Nervinga moters šypsenėlė panėšėjo į skausmingą
grimasą, kalbėdavo ji daug, kitiems neleisdavo nė
įsiterpti – kad neišgirstų, ko nenorinti girdėti.
Frostas nujautė, kad likusi vienumoje ponია Stiuart
dažnai verkia. Sykį jis mėgino ją įtikinti, kad, pra-
bėgus devynioms savaitėms, vilties verčiau nepuo-
selėti. Moteris jo nesiklausė...

– Inspektoriau, aišku, dukrelė sugrįš... Žinau,
kad sugrįš, – kartojo ji. – Žinau, ir tiek.

– Pasakyk jai... – buvo beprašęs operatyvininko,
tik staiga dėmesį patraukė tamsoje sužybčiojęs ži-
bintuvėlis. Rūškanas konsteblis Džordanas, stovė-
damas prie automobilių apžiūros duobės, energin-
gai mojo inspektoriui. Šis nustėro.

Iš aparato vėl prabilo operatyvininkas:

– Inspektoriau... ar dar girdite?

– Girdžiu, – atsakė Frostas. – Tegul ponია Stiuart
važiuoja namo. Grįždamas pats jai paskambinsiu.

Jis dar kartą užsitraukė dūmo ir išlipo iš auto-
mobilio į šaltį.

– Štai, – tarstelėjo Džordanas ir nukreipė žibin-
tuvėlio spindulį į duobės gelmę, kur murkšliname,
alyvuotame vandenyje grimzdėjo padangos ir ka-
nistrai. Konsteblis apšvietė tarp jų mėlynuojantį
permirkusį drabužį. Tą žvarbią lapkričio popietę,
kai bendraklasiai matė Vikę Stiuart paskutinį kar-
tą, ji vilkėjo mėlyną, šiltą, žieminį palatą.

Frostas įsikando naują cigaretę ir atsiduso.

– Ką gi, vyručiai, iškelkime mergaitę.

Iškėlė jie ne mergaitę. Kupetą dvokiančių sku-
durų. Paskui – ir visą kitą šlamštą. Vikės nebuvo
nei duobėje, nei išvis degalinėje.

Mergaitės motina privažiuojantį automobilį ste-
bėjo pro tinklines užuolaidas, tikėjosi išvysti atve-
žamą dukrelę. Puolė prie laukujų durų, Frostui dar
nespėjus nė išlipti. Bent jau ne su bloga žinia, karto-
jo šis sau. Gabenti tokią būtų buvusi gryna kančia.
Nors ponია Stiuart nė už ką nebūtų pripažinusi,